

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 70.

Elleve Session.

48de Møde.

Tirsdagen den 6te Marts.

(Fortsat.)

Strøm (fortsat): Iblant de øvrige Smaaaindviendinger, som den ærede Minister gjorde, vare ogsaa de Vanskeligheder, som skulde frembyde sig med Hensyn til Ordrenen, naar denne Sag først traadte frem i Livet, saaledes f. Ex., hvorledes der skulde forholdes med Kirkesangen og med Kirkens Reengjørelse, efterat den havde været brugt paa denne Maade. Jeg anseer det nu rigtig nok deels for meget ubetydelige Vanskeligheder, og deels for saadanne, der accurat ligesaa fuldt ville indtræde, selv om Ministeren vilde tage Sagerne i sin Haand og ordne dem ad administrativt Veie, saaledes som det idetmindste synes, at han i det andet Thing har antydet at ville gjøre.

Hvad nu denne administrative Ordning angaaer og Løftet derom, kan jeg, selv om der forelaa et bestemt Løfte i saa Henseende, ikke berolige mig derved eller derfor stemme imod denne Lovs Overgang til de forskjellige Behandlinger. Thi for det Første har Lovens Historie viist, hvad saadanne Løfter om administrative Foranstaltninger egentlig ville sige; jeg tvivler ikke paa, at de kunne være aldeles ærligt meente, men paa den anden Side kan jeg heller ikke tvivle om, at der ikke kan have været meent et Løfte om en administrativ Foranstaltning i ethvert enkelt Tilfælde; thi det gaaer dog virkelig ikke an, naar et Menneske er død i et Sogn,

da først at indhente Ministerens, selv om det var Biskoppens Tilladelse til, at dette Menneske maatte blive fulgt til Jorden af dets valgte Sognepræst paa dets egen Kirkegaard. Det maatte dog vel være en almindelig administrativ Bestemmelse, som man skulde have, hvis det skulde nytte Noget, og en saadan veed jeg idetmindste ikke af er bleven givet. Og for det Andet vil jeg minde om, hvad jeg under en anden Sags Behandling forleden Dag har ytret, at den administrative Afgjørelse berler med de værlende Ministre, medens der, naar en Lov eengang er givet, skal Mere til for at faae den forandret. Og endelig var det et Punkt, som jeg ogsaa her vil gjøre opmærksom paa: der er en Mislighed ved disse administrative Afgjørelser, som jeg vel ikke er saa absolut vis paa vil vise sig, men som jeg dog kan have megen Betænkelighed ved at aabne Adgang for, og den ligger i det Spørgsmaal: er det sagt, at Vedkommende ville adlyde, og er det sagt, at Vedkommende behøve at adlyde? Hæve vi en Lov, saa forlanger den Lydighed, og saa gaaer det af sig selv; men det kunde vel være, at en Præst, til hvem Ministeren saaledes kommer med en administrativ Afgjørelse, vilde nægte at adlyde den, saa længe han ikke faae en Lov for sig, og jeg skulde efter den Stemning, jeg kjender til, befrygte, at et saadant Tilfælde kunde indtræffe. Sa, kunde der siges, Ministeren har jo Magt til at affætte en saadan Præst; men Spørgsmaalet er egentlig ikke her, hvad man har Magt til at gjøre, men hvad man har Ret til at gjøre. Muligt, at en Præst dog, hvis han forlangte en Dom for sig og Ministeren gif ind derpaa — muligt, at